

Bloeitijd.

had hij dat gekund, dan zou het hem toch nu pijn doen, dat hun liefde slechts één moment die andere hartstocht had kunnen overlaien. Zij zweeg, maar het werd een last, altijd zwaarder te dragen. 's Morgens, wanneer hij naar zijn gemeentehuis vertrok, deed zij vlug de zorgjes van haar huishouden af en begon aan haar oefeningreeksen. Wanneer zij dan haar lessen niet had, en in dit afgelegen oord van de wereld ook geen goede muziek kreeg te hooren, haar stem lenig houden en trachten te volmaken, dat kon ze doen en dat deed ze. Maar het duurde niet lang; al eer het winter was, kondigde een kindje zich aan; en haar gestel had zwaar te lijden. Maandenlang moest zij zich rustig houden, den dag-over uitgestrekt op haar chaise-longue. Er was geen sprake van zingen. Het vooruitzicht van een kind was voor hen beiden een groot geluk; maar haar ellendige toestand en het algeheel ontberen van haar muziek, drukten haar zeer. Op een middag, dat hij tusschen zijn werk door onverwacht naar zijn arme vrouwtje kwam kijken, vond hij haar in tranen. Hij was er niet door geschokt, zooals zij gevreesd had; hij had na een even verwonderden blik bij het binnenkomen en een onwillekeurig mondgebaar lippen-vooruit van „niet-huilen!” niets van zijn rustige kalmte verloren. Dat was nu zoo haar toestand, troostte hij; als het kindje er was, en eerder al misschien, ging dat allemaal over. Vrouwen in dien tijd waren dikwijls huilerig, sensitief, hadden niet alleen fysiek, maar ook psychisch allerlei abnormale gewaarwordingen; ze moest er zich niet bezorgd over maken.

„Als ik maar kon zingen!” zei ze met een zucht. „Ik geloof, dat het dat is; ik zou zóó graag weer werken. Begrijp je, het is heel mijn leven geweest; daar kom je zóó niet meer van los.”

Aarzelend, behoedzaam was het eindelijk er uit. Nu wist hij. Zij drukte zijn handen innig en zag hem aan met oogen, die smeekten, niet te worden misverstaan. Maar het oogenblik, zoo bros van spanning voor haar, ging zonder merkbaren indruk aan hem voorbij. Op denzelfden sussenden toon, waarop hij daareven over sensitief, huilerig, abnormale psyche had gesproken, gaf hij haar gelijk,

als een kind doet, dat de verantwoordelijkheid voelt van de oudste en wijste te zijn. Hij had haar niet begrepen. . . . Hij zou het niet kunnen begrijpen, nooit; zij voelde zich verloren gaan. Als brekende, woeste wanhoopsvlagen kwamen haar snikken weer; en toen hij trachtte te sussen, wéér op dienzelfden toon, die haar de pijn maar vergrootte, weerde ze hem angstig van zich:

„Och laat maar! laat me maar huilen! ik kan er toch niets aan doen. Het zal zóó wel overgaan!”

In den zomer werd hun een zoon geboren; en ook toen kwam er weer een tijd, een korte tijd van blank geluk. Haar man, haar lieve man en hun kindje, hun jongen, wat vroeg ze naar meer! Soms als ze er even aan dacht in dien tijd aan dat heftige nu voorbije verlangen, kwam het haar zelve abnormaal voor, net zooals Wim het had genoemd, een uiting van een vertroebeld zenuwgestel. Natuurlijk was dat heerlijk, muziek! Zij zou er ook niet buiten kunnen. Maar alles op zijn tijd; dat kwam óók weer aan de beurt. Nu had zij genoeg, volkomen genoeg aan de verzorging en verzadiging van haar veeleischenden, schrokkigen jongen. Zij ging op in zijn gedijen, de curve van zijn zwaarte, die steeds bleef steilen boven de glooiing der norm, in de opkomst van zijn zieltje, als van een zonneshijntje, dat in zijn binnenste brandde, en moeielijk één voor één de straaltjes naar buiten perste en zijn wezentje overglansde. Soms, 's avonds, al de kleine dagtaakjes gedaan, zat ze naast zijn wiegje en zong hem wat voor. In zijn gladde, glimmige kindergezichtje rondde dan groot het twijfel blauw-bruin van zijn gretige oogjes. De vleezige knuistjes vast gesloten lagen stil op het strakke wit van het spreitje. Het had haar eerst verrukt, hem zoo gulzig te zien genieten; zij droomde het leven vooruit, zij verlangde naar zijn kunstenaarszieltje, naar de eerste kleine, schuchtere openbarinkjes ervan. Maar spoedig beklemde het haar; en zij vroeg aan anderen, die kinderen hadden: van zingen daar sliepen ze immers van in? Daar sliepen ze van in, ja, allemaal. Waarom haar jongen dan niet? Was hij prikkelbaarder, zenuwachtiger dan een ander? Zou het dan